

2023. május 2., kedd – Mt 10,22-25a

„Mindenkiben szemében gyűlöletesek lesztek nevéért.”

Jézusnak nem voltak illúziói az emberekről. Tudta, mi lakik bennük. Lefejezés, keresztre feszítés, lándzsával ledöfés – így haltak meg az apostolok. Jó, ha mi sem veszítjük el a realitásérzékünket. Nem mindenki fog szeretettel válaszolni a szeretetünkre. Sőt. Lesznek, akik egyenesen gyűlölni fognak. Jóllehet erősen remélem, hogy a legtöbb emberből előcsalogatható Isten lelke: a szeretet.

„Ha valamelyik városban majd üldöznek benneteket, meneküljétek a másikba, mert bizony mondom nektek, nem járjátok végig Izrael városait, amíg az Emberfia el nem jön.”

Az idézetből egyértelmű, hogy a korai keresztények szentül hittek az Emberfia hamarosan bekövetkező, második eljövételében. Csakhogy nem így történt. Üldözésekben viszont volt részük bőven. Ilyenkor a szöveg szerint fogták a cókókjukat, és másik városba költöztek.

Jézus sosem ígért könnyű életet a követőinek. Ha így lett volna, mindig bőven lettek volna tanítványai. Ő életre szóló elköteleződést vár el tőlünk – érett szeretetet. A szeretetünket az áldozat teszi éretté. A szeretet áldozat nélkül csak egy tündérmese. A szeretet azt jelenti, hogy osztozunk mások problémáiban és szenvedésében, vállaljuk a nehézségeket.

„Nem nagyobb a tanítvány mesterénél, sem a szolga uránál. Legyen elég a tanítványnak, ha olyan, mint mestere, s a szolgának, ha olyan, mint ura.”

Mennyire figyelek még oda Jézusra, a tanítására? Mennyire figyelek oda a testvéreimre? Vagy felülírom az egykor elfogadott „közös nevezőt”? És miért? Mert manapság ezt lehetetlen megvalósítani? Más idők járnak? Őrült fantazmagóriák voltak? Túl sok mindentről le kellene mondanom? Mások szemében nevetéssé válok?

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő